

Arrest

nr. 220 465 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8 / 5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, alsook door de minister van Veiligheid en
van Binnenlandse Zaken

DE VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 april 2019 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 25 april 2019 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Boa Vista. Zij was in het bezit van een paspoort, afgegeven op 27 mei 2015, en werd op de luchthaven aangehouden door de grenspolitie.

Op 25 april 2019 wordt verzoekende partij gehoord door de federale politie te Zaventem.

Op 25 april 2019 wordt voor verzoekende partij de beslissing tot teruggedrijving genomen. Deze beslissing, die verzoekende partij diezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

afkomstig uit Boa Vista met TUI Belgium (TB2032) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene legt een niet meer geldige Belgische verblijfstitel voor (Fkaart).

Hij heeft geen visum.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, § 1, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringende karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat zij in het bezit was van een F-kaart, geldig tot 13 april 2020. Haar werd nooit een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook na de suprematie van de F-kaart op 14 februari 2019 kon zij uit- en terugreizen op basis van de F-kaart. Er werd haar niet meegedeeld dat zij geen verblijfsrecht meer had. Verzoekende partij is wettelijk samenwonende met de partner E.R. van Belgische nationaliteit sinds 14 oktober 2014. Sinds 20 maart 2019 leven beiden terug samen. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij betoogt verder dat zij zich in regel kan stellen met de verblijfswetgeving nadat zij wordt toegelaten op het grondgebied. Naast de duurzame relatie met haar partner wijst verzoekende partij ook op haar privéleven en de lopende projecten met haar foodtruck-bedrijf, waarvan zij zaakvoerder is.

Verzoekende partij voegt een verklaring van wettelijke samenwoning van 10 april 2014 toe, een getuigschrift van wettelijke samenwoning van 26 april 2019, een verklaring van de vader van haar partner en van de oom van haar partner, een bewijs van zaakvoerder van het foodtruck-bedrijf, reservaties voor het bedrijf, vliegtuigtickets en persartikels in verband met haar bedrijf.

2.3.2.1. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In de bestreden beslissing kan enkel worden gelezen dat de verblijfsvergunning van verzoeker (F-kaart) ‘niet meer geldig is’. Uit dit enkele gegeven kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker ook zijn onderliggende verblijfsmachtiging heeft verloren (*negotium*), noch blijkt dit uit het administratief dossier. Op de vraag aan de advocaat van de verwerende partij ter terechtzitting of er een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is genomen, moet zij het antwoord schuldig blijven. Voor zover uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt, blijkt dat verzoekende partij een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft verkregen in april 2015, in gevolge een procedure gezinshereniging met haar partner. Op 12 februari 2019 is verzoekende partij van ambtswege afgevoerd uit de bevolkingsregisters en op 14 februari 2019 is de F-kaart gesupprimeerd. Verzoekende partij beweert hier niet van op de hoogte te zijn. De bestreden beslissing maakt nergens melding van een verlies van verblijfsrecht, enkel van een intrekking van een verblijfsdocument dat zijn geldigheid heeft verloren. Aangezien verzoeker niet over een visum beschikt, wordt hem de binnenkomst op het Belgische grondgebied geweigerd en wordt hem een beslissing tot terugdrijving betekend.

Gelet op al deze elementen stelt de Raad vast dat er *in casu* sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie.

Er wordt niet betwist dat verzoeker over een F-kaart beschikte sinds 29 april 2015 op grond van gezinshereniging met zijn partner. De F-kaart was geldig tot 13 april 2020. Van de suprematie was verzoeker niet op de hoogte, evenmin als van een beëindiging van zijn verblijfsrecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook geen beëindiging of intrekking van het verblijfsrecht. Het enkele gegeven dat er “*enkele relationele moeilijkheden*” waren, is niet afdoende om thans het bestaan van het gezinsleven te betwisten. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er evenwel op dat verzoeker tijdens het gehoor van 24 april 2019 uitdrukkelijk verklaarde dat mevr. R. zijn ex-vriendin is en dat hij momenteel geen vaste relatie heeft. Evenwel kan eveneens worden gelezen in het gehoorverslag dat verzoeker sinds ongeveer een maand weer bij zijn ex-vriendin woont. Los van de vraag of verzoeker en mevr. R. opnieuw een relatie hebben aangegaan, herinnert de Raad er ook aan dat artikel 8 van het EVRM het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de

vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoeker toont aan dat hij zaakvoerder is van een bedrijf en dat hij in dat kader verschillende afspraken heeft lopen. Het enkele gegeven dat verzoeker ambtshalve werd afgevoerd door de gemeente Heist-op-den-Berg, is in deze stand van zaken niet voldoende om te oordelen dat verzoeker het centrum van zijn belangen elders dan in België heeft gevestigd.

Daar artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om banden met zijn naasten, andere personen en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden, maakt het geheel van sociale banden tussen de langdurige legaal verblijvende vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uit van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien het hier overigens een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft, acht de Raad het van belang erop te wijzen dat het EHRM reeds herhaaldelijk heeft overwogen dat de uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46).

Ongeacht het al dan niet bestaan van een gezinsleven, dat wordt betwist door de verwerende partij, en ongeacht de duur van het verblijf in het gastland, vormt de uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic v. Zwitserland*, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala v. Zwitserland*, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

Bijgevolg dient *in casu* het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige wijze in haar besluitvorming heeft betrokken en daarbij een kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt van de verschillende betrokken belangen. Dit impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete feitelijke situatie van verzoeker en zijn belangen, dit is zijn eventuele relatie met een Belgische partner, het langdurig verblijf in België en zijn bedrijf alhier – elementen die wezenlijke bestanddelen vormen van het gezins- en privéleven van verzoeker – of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd.

Bijgevolg kan de Raad niet vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker en evenmin blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van verzoeker, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het gebrek aan een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezins- en privéleven van verzoeker klemmt des te meer daar *in casu* de verwerende partij niet verplicht is om een beslissing tot teruggrijping te nemen. Artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gestoeld, bepaalt immers:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verwerende partij beschikt aldus over een appreciatiemarge waarin een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de naleving ervan, ten volle spelen.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. In deze omstandigheden is volgens de verwerende partij artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

De Raad stelt vast dat dit betoog van verwerende partij neerkomt op een zekere beoordeling en afweging waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een *a posteriori*-motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnaemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59). Door *a posteriori* te pogen verder onderzoek te voeren naar het gezins- en privéleven van verzoeker en hierover een afweging te maken, wordt de hierboven vastgestelde onregelmatigheid door de verwerende partij daarenboven niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Verzoeker voert *-prima facie-* terecht de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig. De beschouwingen van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals beschreven door de verzoeker, samenhangt met het middel waar een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Verzoeker wijst erop dat hij voor onbepaalde tijd zal gescheiden worden van zijn partner en

dat hij een financieel nadeel zal ondervinden aangezien hij de *events*, geboekt via de foodtruck, zal moeten annuleren en dit ook repercussies heeft voor zijn reputatie.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte werd gebracht.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 april 2019 tot afgifte van een bevel tot terugnrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN